

50
CULTURA
15.10.2017

D'ARA I D'AQUÍ JAUME VIDAL

Manuel Solà, "al seu estudi del barri del Raval, a Barcelona, on fins ara vivia envoltat de pintures i escultures."
ANDREU PUIG

La darrera presentació, l'últim vernissatge, que ha fet Manuel Solà de la seva obra no ha estat una inauguració, sinó una *Desinauguració*. Així és com va nomenar la setmana passada els tres dies en què va obrir el seu taller com a comiat de l'espai de Ciutat Vella de Barcelona. En termes comercial seria *liquidació total*. L'artista ha posat a la venda més de 200 obres, entre pintures i escultures, de 1988 fins l'actualitat.

Representa això la jubilació de l'artista nascut a Barcelona l'any 1950? Tothom que llegeix aquestes pàgines sap que un artista no es jubila mai, el que fa es reconduir el seu treball i la seva trajectòria. Això és el que s'ha plantejat Solà, que després de la *Desinauguració* començarà el procés de desballestament del seu taller/habitatge a tocar la Rambla del Raval, s'hi va instal·lar fa 43 anys, que vol dir que ha viscut les transformacions profundes d'un barri que va influir tant a la seva vida personal com a la professional. Sobretot en les pintures que s'han pogut contemplar en *Desinauguració*, en què l'autor, en la línia de Basquiat, artista que desconeixia en el moment de pintar els quadres, dibuixava eslògans a la manera dels grafitis. Una pintura plenament urbana, de disconformitat, social, combativa i plena de ràbia que expressava el desencís, sobretot passada l'eufòria olímpica, de les promeses incomplertes de canvi social. Al barri es van obrir carrers, hi va entrar la llum, però certa misèria va perdurar, sense l'èncis que podia trobar-se en un barri tan singular com el que havia estat el Barri Xino.

Però el que es van trobar els visitants del taller d'una forma més protagonista van

Tornar a començar

ser les escultures de bustos de personatges construïts amb ferro i materials reciclats d'altres obres i elements trobats. Un d'aquests bustos, de mida gegantina, el podem contemplar a la plaça de Can Mario de Palafrugell, a tocar el museu del mateix nom de la fundació Vila Casas.

Fent companyia a desenes d'eines, maquinàries i una grua per moure les obres més pesants, també trobem les escultures evocadores de vehicles que porten l'ànima

al paradís, a la vida eterna. Versions en rodes de la barca de Caront. Perquè l'obra de Solà sempre ha tingut un element d'espiritualitat, que contrasta amb un profund arrelament terrenal. En aquest sentit, el visitant que s'endinsés a les dependències més íntimes d'aquest antic edifici de tallers, construït l'any 1878, podia contemplar la col·lecció de talismans aconseguits en els periòdics viatges de Solà al nord d'Àfrica que contenen elements de protecció espiritual i per prevenir-se del mal d'ull. Solà és un enamorat de les cultures antigues i de les modernes que han conservat les tradicions. Hi ha molt de totèmic en la seva obra.

Durant els tres dies de *Desinauguració*, Solà va oferir la seva obra al 50% per cent. Un gest simptomàtic de com està el mercat de l'art poc donat a celebrar *black frydays*. Una de les motivacions que ha tingut l'artista per marxar ha estat el que ell considera una situació crítica del món galerístic.

Les eines, la maquinària i les obres aviat viatjaran al nou destí de l'artista: Tortellà, a la Garrotxa, on l'artista endegarà una nova etapa artística. Tornarà a començar. Començarà de nou però amb una llarga trajectòria a les espatlles. Ja no es trobarà amb els pinxos del barri, amb les prostitutes i els veïns de tota la vida. Ara compartirà veïnatge amb el camp obert i un ritme de vida ben diferent a l'urbà. Un canvi que de segur modificarà la manera d'apropar-se a la seva obra. Però la vida no urbana també té la seva part de duresa, al costat del lirisme del camp. I l'artista està força avesat a caminar pel fil que separa la pau de la guerra; la tranquil·litat, del neguit; i el cop de puny a la taula, de la carícia. *